

forlige Sagen, var, at jeg vilde skaffe mig Tid og Ro til at forelægge Sagen for Offentligheden paa en for Danmarks Interesser gunstig Maade; og trods alle de Angreb, der er rettede mod mig, er dette ogsaa lykkedes. Da nemlig Justitsministeriets Redegørelse, hvori der paa alle Punkter gjordes Rede for Sagen, udsendtes, kunde den ledsages af en Meddelelse om, at samtlige større Skibsredere overfor Ministeriet havde afgivet forpligtende Erklæringer om ikke at ville sejle over Havet med misvisende Papirer; denne Sag er ikke kommet til Udlandets Kundskab, før der medfulgte en Meddelelse om, at det er et enestaaende Forhold, der her har fundet Sted, og at det ingen Sinde gentager sig. Det er det Maal, jeg har villet naa, og det har jeg naaet; og saa bærer jeg gerne de Angreb, man har villet rette paa mig i den Anledning. Jeg er vis paa, at jeg har handlet indenfor Lovens Grænser, handlet samvittighedsfuldt og i store og for vort Fædreland vigtige Interessers Tjeneste. Jeg vil haabe, at Danmark aldrig under vanskelige Forhold skal savne Ministre, som ikke viger tilbage for indenfor Lovens Grænser at tage deres Ansvar.

Første Viceformand (K. M. Klausen): Folketingsmanden for Svendborg Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Wenzel Neergaard: Skønt jeg til Dels kan anerkende de Grunde, som den højtærede Minister har fremført for den Maade, hvorpaa han har behandlet denne Sag, vil jeg dog for mit Vedkommende sige, at jeg fremdeles tror, det vilde have været heldigere, om Sagen var gaaet til Doms, fordi man derigennem vilde have faaet udredet Enkeltheder og fremdraget Ting, som man nu rimeligvis aldrig faar nøjagtig Besked om. Naar jeg imidlertid har bedt om Ordet for en kort Bemærkning, er det, fordi der i Justitsministeriets Redegørelse findes en Udtalelse angaaende den Indflydelse, som den paagældende Konsuls Bank har haft paa Ministerens Bestemmelse, en Udtalelse, som stødte mig noget, da jeg saa den. Der staar nemlig i Redegørelsen, at man havde modtaget en Henvendelse fra denne Bank, inden Bestemmelsen blev taget i Justitsministeriet. Jeg indrømmer, at efter den Fremstilling, som den højtærede Justitsminister nu har givet af Forholdene, har Ministeren været berettiget til at bruge dette Udtryk. Men

jeg ønsker her at udtale, at det vilde have været endnu mere overensstemmende med de virkelige Forhold, om der i Redegørelsen havde staaet, at Henvendelsen fremkom fra en af denne Banks Direktører, idet Spørgsmaalet ikke har været forelagt Bankens Bestyrelsesraad, og jeg for mit Vedkommende, der selv sidder i dette Bestyrelsesraad, tvivler paa, at det vilde have indtaget den Stilling overfor Spørgsmaalet, som den paagældende Direktør i dette Tilfælde har gjort. For Resten skal jeg med Hensyn til det Løvforslag, vi behandler, udtale — jeg synes, det bør siges fra dette Sted —, at naar vi i sin Tid har vedtaget en Bøde, der staar i et saa mærkeligt Forhold til de store Forretninger, det her drejer sig om, saa skammer jeg for mit Vedkommende mig over at have stemt derfor, og jeg vil anbefale mine ærede 113 Kolleger i Folketinget at gøre det samme. Det er i Virkeligheden en ganske latterlig Bestemmelse, vi har vedtaget. De Følelser, der maa besjæle det høje Ministerium, som har fremsat Forslaget, vil jeg aldeles ikke udtale mig om.

P. Th. Nielsen: Anledningen til, at jeg paa ny tager Ordet i denne Sag, er særlig en Udtalelse, der i Gaar faldt fra det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen). Det ærede Medlem vilde give det Udseende af, at Venstres Medlemmer i Finansudvalget ganske havde godkendt, hvad den højtærede Justitsminister har foretaget sig i denne Sag. Det ærede Medlem udtalte — jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse citere det —: „Naar det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) hævdede, at Venstre straks havde været af den Mening, at Sagen burde afgøres af Domstolene, vil jeg sige, at man afgjort ikke fik det Indtryk i Finansudvalget. Da den højtærede Justitsminister i Finansudvalget havde gjort Rede for Sagen og for sine Motiver til ikke at lade den afgøre af Domstolene, var der ikke een, der hævdede sin Røst derimod, saa man fik afgjort det Indtryk, at man fuldt ud accepterede den Stilling, Justitsministeren havde indtaget. Et Medlem af Venstre udtalte sig saa klart i saa Henseende, at der slet ingen Tvivl var om, at det paagældende Medlem havde opfattet Stillingen i Finansudvalget paa den Maade“. Jeg nævnede allerede i Gaar, at jeg ikke var til Stede i det paagældende Møde i Finansudvalget. Det blev holdt den 3. December Kl. 2, og Medlemmerne havde